

Det er lett å drømme store drømmer om et sjamansenter, og her er min. Det finnes en dal ganske nær. En elv renner gjennom dalen. Den kommer fra et vann mellom fjellene. Der på elvebredden er dette senteret. Bakom står furuskogen, høyere oppe er bjørk og kratt og så hever fjellene seg opp mot horisonten.

Senteret består av en romslig bygning, der sirkler og samlinger kan holdes. Omkring står hyttene der folk kan bo. Litt høyere oppe langs elva, finnes noen små hytter for aleneopphold.

En vei fører inn i denne dalen. Det er en vanlig vei fra det stedet der du bor, en vei inn i skogen mot denne dalen. Et sted må du følge ekstra godt med. Det er intet skilt som viser veien videre. Best er det på å ha et magisk kart med seg, for virkeligheten har nærmet tettet til inngangen til dette stedet, Men med hjelp av kartet og nøkkelen som åpner bommen, kan man finne veien inn i dalen. Er man først innenfor åpner den seg opp og man kan finne stedet.

Denne dalen er alltid noe for seg selv. Luften er ladet av kraft, elven er frisk og perlende, furuene står stolte i lia. Bjørkeskogen skinner sølvblank ovenfor, som månen. Naturen er frodig og mennesker, dyr og fugler har sitt fristed her.

Hver gang vi har vært her og drar derfra lukker dalen seg igjen.

Slik er drømmen...Det er som sagt lett å drømme store drømmer om et slikt sted, et sted uten mangler og uten skår i gleden. Og oppgaven er å få dette stedet ut av drømmen og inn i den ordinære verden, der alt har flere haker ved seg, nemlig at verken vi eller noe ytre sted er perfekte.

Jeg er en omreisende sjaman, i funksjon nærmest som hentet ut av en gammel myte. Jeg har holdt noen hundre sirkler, og mange av dem i ganske rare rom, rom som sjelden er bygget for eller forbedret for den virksomheten jeg driver.

Noe av det vanskeligst og tyngste er å få opp stemningen, heve vibrasjonene.

For det har foregått mye rart i de utleierommene som finnes og alt dette sitter i veggene. Bare sjelden finnes det rom som har atmosfære i seg i utgangspunktet. I tillegg er det sjelden at rommene har en god form.

Mange ganger blir jeg litt nedslått over rommene som tilbys, som gamle festlokaler, klasserom, hotellrom, kjellerrom, private stuer, lagshytter, og andre "profane" steder. Ofte er stedet fullt av møbler som må flyttes ut til veggene. Gammel morro ligger i lufta. Dit inn toger vi så, setter oss ned, tenner stearinlys i sentrum, brenner røkelse og går i gang med virksomheten.

Det er mer enn tromming som foregår, i alle fall fra mitt "sittested" i sirkelen.

Jeg holder ikke andakter og støtter meg på en fast liturgi og innholdet i en forkynnelse som finnes i en bok. Jobben i begynnelsen av hver sirkel består i å skape et energifelt hvor myten blir levende. For at det skal skje, henter jeg frem og setter en felles vibrasjon ut i rommet,

arbeider med å få en energiakse opp å stå, og så å knytte deltagerne i sirkelen til den.

Det å skifte ut atmosfæren i et rom fullt av odde vibber er en subtil virksomhet. Så er neste oppgave å få folk som er fremmed for hverandre inn i harmoni med hverandre og energiaksen. Først når dette er på plass, kan det egentlige sjamanarbeidet ta til.

Siden så få rom er rene og laldede fra før, er ofte begynnelsen besværlig og krevende. Energikroppen registrerer energislukene. Balanseorganene registrerer stundens disharmoni.

Også i en sirkel bruker sjamanen sitt eget sinn, sin energi og sine sanser på andres vegne, for å hjelpe og åpne. Det er kanskje ikke så mange andre som er oppmerksomme på det.

Når jeg tenker på et sjamansenter, trenger det først og fremst et eget og høvelig rom der man kan holde sjamansirkler og healingritualer og annen kreativ virksomhet. Det hadde vært morro å kunne komme til et sted som har en god form, feng shui og som er innarbeidet til denne bruken. Et sted der vibbene har vevet en god verden å gå inn i, en vev uten for store energirevner og hull. Et slik sted ville alle fått mye «gratis» med på kjøpet

Det ville altså vært godt å ha et eget sted, et sted for den gamle arven, der den ble jordet og sto i sentrum.

Men siden de fleste av oss omsetter for så lite, er det ikke lett for noen å etablere et slikt sted, og det trenges flere. Hver sjaman drømmer om istt eget. Men siden flertallet ser på oss som outsiders, og ikke har oppdaget at vi er kulturens innsidere, er det liten velvilje å hente å hente for en virksomhet som vår.

Jeg vet det, for jeg har søkt støtte til sjamanvirksomhet i forskjellige fond og kilder, men har fått de vanlige sekretærbrevene med avslag i retur

Siden vi fortsatt er så få som kjenner den levende sjamanarven og har drømmen om et slikt senter, så er veien også lang. For jo flere som syns at en ting er nødvedig og av det gode, jo lettere er det å finne velvilje for ideen.

Det er kanskje heller ikke en sjamans aleneoppgave å skape et slikt senter i praksis...

Men drømmene finnes. Høvelige steder finnes i virkeligheten, ikke bare i drømmen. Pengene finnes ennå ikke på min konto. Men jeg prøver å drømmestyre dem inn dit.

Ailo Gaup